

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 309

PHẨM HAI MƯƠI MỐT: BẢO LIÊN PHẬT QUANG

Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ nói với chúng ta, ở trong phẩm Kinh này miêu tả hoa sen báu ở Thế giới Cực Lạc của A Di Đà Phật. Chúng loại của sen báu rất nhiều rất nhiều, không chỉ là bốn màu mà thôi. Bốn màu sắc mà trên “Kinh Di Đà” nói là bốn màu gốc, bốn màu đó mà pha trộn với nhau thì tạo ra vô lượng vô biên màu sắc. Chúng ta phải hiểu được ý nghĩa này.

Trên bảo ý là nói bảy báu. Bảy là biểu pháp, không phải con số. Con số thì có đến vô lượng vô biên. Cho nên, bảy có ý nghĩa viên mãn. Hầu hết mọi người nói là bốn hướng, ở trên và ở dưới nữa là sáu, lại thêm ở giữa vào nữa là bảy, vì vậy bảy là đại biểu cho ý nghĩa viên mãn, không phải là con số, nó có nghĩa là có vô lượng vô biên quang sắc.

Trong phẩm Kinh này, Thế Tôn vì chúng ta giới thiệu hoa sen báu có màu sắc và ánh sáng vi diệu, trong ánh sáng lại hiện Phật. Trên phần Kinh văn chúng ta xem thấy, số Phật hiện ra là vô lượng vô biên vì hết thảy chúng sanh thuyết vi diệu pháp. Mục đích của việc thuyết pháp là ở đâu? Việc này rất quan trọng. Mục đích là “*an lập vô lượng chúng sanh*”. “Lập” là kiến lập. “An” là bình an. Hay nói cách khác, là khiến cho biến pháp giới hư không giới mỗi một chúng sanh đều có thể an lập ở trong một hoàn cảnh cuộc sống bình an. Ý nghĩa này rất quan trọng. Vì vậy, mười phương ba đời tất cả chư Phật Như Lai vì chúng ta mà diễn thuyết các loại diệu pháp. Cái diệu là ở chỗ nào? Phía trước đã giới thiệu qua với các vị ý nghĩa của sự vi diệu. Diệu là có thể khiến tất cả chúng sanh giác ngộ mới gọi là diệu. Nếu như không thể khiến chúng sanh giác ngộ, ngược lại khiến chúng sanh mê hoặc thì không diệu. Đây chính là nói, chư Phật Bồ Tát thuyết pháp cùng với phàm phu sáu cõi thuyết pháp nghĩa thú không như nhau. Phàm phu sáu cõi thuyết pháp là tăng trưởng sự mê hoặc. Chúng ta tỉ mỉ mà quan sát, suy xét thì bạn sẽ phát hiện sự khởi tâm động niệm, lời nói việc làm của chúng sanh đều là tạo ra vô vàn sự ảnh hưởng bất thiện với tất cả chúng sanh, bất tịnh bất thiện. Chư Phật Bồ Tát các Ngài đã thị hiện, các Ngài đã diễn thuyết (diễn là biểu diễn, thuyết là ngôn thuyết), không gì không phải là giúp đỡ chúng sanh phá mê khai ngộ. Phá mê khai ngộ là nhân, quả chính là “liạ khổ được vui”. Tất cả khổ là từ đâu mà ra?

Từ mê hoặc điên đảo. Tất cả vui là từ trong giác pháp minh liễu mà ra. Điều này chúng ta không thể nào không biết.

Học Phật, phía trước đã báo cáo qua với các vị đồng học rồi, phải học chư Phật Như Lai, chư pháp thân Bồ Tát biết chuyển cảnh giới, phải học bản lĩnh này. Học được cái này rồi thì sẽ được tự thọ dụng. Trong Phật pháp thường nói pháp thân, Bát Nhã, giải thoát. Giải thoát chính là tự tại, tự thọ dụng. Tự thọ dụng tuyệt đối không quên đi tha thọ dụng, niệm niệm thân ngữ ý nghiệp đều phải giúp đỡ hết thảy chúng sanh giác ngộ. Tâm này chính là tâm đại bi, tâm này chính là đại từ đại bi mà Bồ Tát Quan Thế Âm đã biểu lộ ra, niệm niệm không xả một chúng sanh nào. Bạn có cái tâm này thì bạn nhất định có hành. Tâm là nguyện, nhất định phải lấy hành để thực tiễn nguyện thì nguyện của bạn mới có ý nghĩa, bạn nhất định giống như chư Phật Như Lai, giống như Pháp Thân Bồ Tát vậy, mọi thời mọi chỗ đều vì chúng sanh mà thị hiện ra cái tướng của sự giác ngộ.

Tướng của sự giác ngộ là gì? Bạn phải tỉ mỉ mà quan sát ở trên các Kinh điển, Phật Bồ Tát cùng chư Thiên quý thần đều vì tất cả chúng sanh mà biểu diễn. Thực ra mà nói, việc này giống như ca kịch vậy. Vũ trụ là một sân khấu lớn, cũng giống như là phong màn trên sân khấu vậy, tất cả chúng sanh đang biểu diễn ở trên đó. Không những là hữu tình chúng sanh đang biểu diễn mà vô tình chúng sanh cũng đang biểu diễn, cho nên ở trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói là “*tình dữ vô tình đồng viên chung trí*”. Cả thảy đều đang biểu diễn. Biểu diễn này có chính diện có phản diện, cũng như ca kịch, bạn hãy xem các nhân vật trong vai diễn xuất, có người biểu diễn đại trung đại hiếu, có người thì diễn phản diện, bất trung bất hiếu, đều là những vai diễn quan trọng. Nếu bạn đem những sự tình này làm cho rõ ràng, minh bạch thì bạn mới thật sự hiểu được cảnh duyên mà Phật đã giảng nói trên Kinh không có tốt xấu.

Tốt xấu là từ đâu mà ra? Là từ trong tâm chính mình phản ứng. Vì vậy, phản ứng của người giác ngộ không có cái nào bất thiện, cũng như họ xem kịch vậy, họ xem kịch thông thạo, họ hiểu được mỗi một vai diễn ở trên sân khấu đều là hạng nhất, diễn trung diễn rất giống, diễn gian ác diễn cũng rất hay, đều là những vai diễn hạng nhất, nếu cho họ điểm thì đều là mười điểm, đều bình đẳng cả. Người không thông thạo xem kịch, đối với người diễn trung thì rất yêu thích, đối với người diễn gian ác thì căm hận người đó. Vậy thì sai rồi, bạn đã bị cảnh giới xoay chuyển rồi. Có mấy người đứng ở trước sân khấu lớn này mà thật sự giác ngộ, thật sự hiểu rõ thấu đáo chứ? Phật nói ở trên Kinh, người thật sự giác ngộ, thật sự thông suốt hiểu rõ thì không gọi người này là phàm phu nữa, mà gọi họ là

Bồ Tát. Cấp bậc của Bồ Tát thì rất nhiều, trên Kinh Đại Thừa nói là có 51 bậc. Sơ cấp nhất là Bồ Tát Sơ Tín Vị ở trong Bồ Tát Thập Tín. Đừng cho rằng họ chỉ vừa mới chứng được cấp bậc đầu tiên, họ chân thật là Bồ Tát chứ không phải Bồ Tát giả, họ thật sự đã giác ngộ rồi. Thật sự là tư tưởng của họ, quan niệm của họ không giống với hầu hết phàm phu chúng ta, cách nghĩ cách nhìn của họ tương ứng với những điều Phật nói ở trên Kinh, thật sự là hiếm có khó gặp.

Mấy năm trước, tôi đi thăm Bắc Kinh có đến tham quan Trường Đại học Sư phạm Bắc Kinh. Tôi nhìn thấy ở cửa của đại sảnh có một bức hoành, trên đó có viết tám chữ: “*Học vi nhân sư, thân vi thế phạm*”. Tám chữ này viết rất hay. Họ là Đại học Sư phạm, học trò tương lai sau khi tốt nghiệp đều làm thầy cô giáo. Hai câu nói này đã nói được rất hay, khi đó nhìn thấy tôi cũng rất tán thán. Tôi nói với vị phó hiệu trưởng của họ (phó hiệu trưởng tiếp đón tôi), hai câu nói này chính là “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”. Các vị cán bộ cao cấp của trường đón tiếp chúng tôi nghe thấy tôi nói những lời này đều vô cùng kinh ngạc: “*Là trên “Kinh Hoa Nghiêm” nói sao?*”. Không sai! Hai câu nói này có thể đại biểu cho “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm”. Sau đó tôi đã sửa lại một chữ ở trong tám chữ này, tôi đem chữ “thân” ở trong đó sửa thành chữ “hành”, là “*hành vi thế phạm*”. Ý nghĩa của chữ “hành” viên mãn hơn chữ “thân”. Trường đại học cũng đã tiếp nhận. Cho nên hiện tại tám biển đó của họ là “*học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”.

Tứ chúng đồng tu học Phật chúng ta bất luận là tại gia hay xuất gia đều phải thường xuyên ghi nhớ hai câu nói này, thì cuộc đời này của bạn chân thật là tích công lũy đức, bạn tu được vô lượng công đức. Chúng ta khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều phải thường thường nghĩ đến nó có lợi ích với tất cả mọi người trong xã hội hay không? Nếu như không có lợi ích đối với tất cả chúng sanh thì cái ý niệm này không thể khởi được, lời này không thể nói, việc này không thể làm. Khởi tâm động niệm, lời nói việc làm phải có trách nhiệm với xã hội, phải chịu trách nhiệm đối với tất cả chúng sanh. Đây mới gọi là học Phật.

Chúng ta bất hạnh, thân sanh ra vào thời loạn thế. Nghiệp nhân của loạn thế là gì? Việc này không thể không biết. Nghiệp nhân loạn thế chính là chúng sanh mê mất tự tánh, hoàn toàn tùy thuận vào phiền não tập khí của chính mình; khởi tâm động niệm, tất cả hành vi hoàn toàn trái ngược với tánh đức. Đây là nghiệp nhân, quả báo chính là thiên tai nhân họa. Cho nên thiên tai nhân họa là chính chúng ta tự tạo, tuyệt đối không thể nói là không có nguyên nhân. Dù là có nguyên do, chúng ta học Phật rồi mới hiểu được chân tướng sự thật. Vậy phải làm

sao giúp đỡ cho mình? Làm sao giúp đỡ đại chúng, giúp đỡ thế gian này? Bạn phải học “học vi nhân sự, hành vi thế phạm”. Người thế gian làm sai ở chỗ nào thì ta phải đem chỗ đó sửa trở lại, từ chính mình mà bắt đầu làm. Hiện tại người thế gian không hiểu thuận cha mẹ.

Tôi trong những năm gần đây có duyên phần rất đặc biệt, có rất nhiều nhà ngoại cảm đến tìm tôi, họ tiếp xúc với quý thần. Từ những thông tin nhà ngoại cảm tiết lộ, chúng tôi tỉ mỉ quan sát, việc này rất quan trọng. Vì sao vậy? Vì không nên bị quý thần lừa gạt. Bị quý thần lừa gạt là một sai lầm nghiêm trọng rồi, cho nên tỉ mỉ quan sát những quý thần này truyền rao tin tức có như lý hay không? Nếu như hợp tình hợp lý hợp pháp thì việc này chúng ta có thể tham khảo. Nếu như trái ngược tình lý và pháp thì chúng ta tuyệt đối không thể tiếp nhận, bạn mà tiếp nhận thì bạn sẽ bị lừa. Bạn bị người khác lừa thì còn có thể chấp nhận được, bạn mà bị quý thần lừa gạt thì nói xem có oan uổng hay không? Cho nên việc này phải có trí huệ, không thể làm việc theo cảm tình.

Tin tức mà quý thần tiết lộ với tôi là thế gian này có tai nạn. Nghiệp nhân căn bản của tai nạn này là gì? Họ đã nói ra tám chữ là “*bất hiếu cha mẹ, bất kính tổ tiên*”. Tám chữ này tôi đã suy nghĩ rất lâu, thật sự có đạo lý. Nếu con người bất hiếu cha mẹ, bất kính tổ tiên thì việc xấu gì cũng có thể làm. Quả thật là nguồn gốc của tai nạn, xưa nay trong ngoài nước có rất nhiều lời tiên tri, trong rất nhiều Kinh điển các tôn giáo nói đến ngày tận thế, nguyên nhân căn bản dùng tám chữ này để giải thích thì không sai, đích thực là như vậy.

Chúng ta học Phật, bạn xem Phật dạy chúng ta học từ ở chỗ nào? Tịnh nghiệp tam phước chính là tịnh nghiệp chánh nhân của chư Phật ba đời. Hay nói cách khác, học Phật là phải bắt đầu từ chỗ này. Điều đầu tiên là: “*Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp*”. Đây là bốn câu của điều đầu tiên, tương ứng với những tin tức mà các nhà ngoại cảm này nói với tôi, cho nên tôi cho rằng những lời này chúng ta có thể tin. Ngày nay chúng ta phải tu học như thế nào? Phải đặc biệt học tập hình mẫu hiếu dưỡng cha mẹ, làm ra cho người khác xem. Trong gia đình mình anh chị em rất nhiều, không phải ai cũng biết hiếu thuận cha mẹ, bạn phải làm ra hình dáng của người hiếu thuận cho anh chị em của bạn xem, cho bà con bạn bè của bạn xem, cho quê hương làng xóm xem. Đây chính là “học vi nhân sự, hành vi thế phạm”, chúng ta phải làm ra. Đây chính là tự hành hóa tha. Chúng ta tự mình làm là tự mình tu hành; khiến người khác xem thấy, ngày ngày đều thấy, mọi lúc đều thấy, có người nửa năm - một năm thì đã giác ngộ rồi, có người ba năm - năm năm thì hiểu rõ, cũng có

người 10 năm - 20 năm mới nhìn ra được. Căn tánh của mỗi người không như nhau. Còn có một số người đến khi sắp chết thì mới hoát nhiên đại ngộ, cũng không tệ, lúc lâm chung mới bỗng nhiên tỉnh ngộ thì niệm Phật cũng có thể vãng sanh. Việc này thật không thể nghĩ bàn. Chúng ta phải chăm chỉ mà làm, chính là làm ra tấm gương hiếu dưỡng phụ mẫu. Người già qua đời, khi lễ Tết phải biết tế lễ, kính nhớ tổ tiên, việc người chết như việc người sống, đều phải làm ra cho người khác xem. Biết hiếu dưỡng, cúng bái là kính tổ tiên.

Câu thứ hai là sư đạo: “*Phụng sự sư trưởng*”. Đối với thầy cô, đối với trưởng bối phải biết tôn kính. Hiếu thân tôn sư là học vấn căn bản của thế xuất thế gian. Nếu như bạn tỉ mỉ mà quan sát, thì người này bất luận là học Nho, học Đạo hay học Phật; ngày xưa ở Trung Quốc, việc giáo hóa xã hội là ba nhà Nho, Thích, Đạo, bất luận là họ học cái nào thì cũng chân thật là tu hành có công phu, có tâm đắc. Xem thấy từ chỗ nào vậy? Từ việc họ hiếu thân tôn sư, đối người tiếp vật. Xem từ chỗ này thì bạn có thể thấy học vấn thực tế. Họ chân thật có học vấn, có đức hạnh, có tu dưỡng, thì ở trong cuộc sống thường ngày tất cả mọi lúc, tất cả mọi nơi, họ đối người tiếp vật đều tâm bình khí hòa. Đây là có học vấn, có tu dưỡng.

Còn việc nổi giận thì Khổng Lão Phu Tử đã có cảm xúc rất sâu, ở trong “Luận Ngữ” của Phu Tử nói rất hay, Ngài giả thiết một con người có tài ba hoàn mỹ như Chu Công (Chu Công là người mà Khổng Lão Phu Tử đã bội phục và tán thán cả một đời Ngài), nhưng mà xem thấy người đó “vừa kiêu vừa lận”, tỉ mỉ quan sát người đó kiêu ngạo, keo kiệt bủn xỉn (kiêu là sân ở trong tham sân si, còn “lận” là tham), hay nói cách khác, họ vẫn còn tham sân si, thì Khổng Lão Phu Tử nói “kỳ dư bất túc quan dã dĩ”, nghĩa là những thứ khác không cần bàn tới nữa, con người này không phải là chân học vấn, là giả không phải là thật. Chân thật có học vấn, có đức hạnh, thì cho dù chưa đoạn tham sân si, họ nhất định có thể điều phục được, họ có cái năng lực này. Đây là đúng. Cho nên những việc lật vật không như ý, trong tâm liền cảm thấy bất bình, liền có phần nộ, thì người này học Phật một chút công phu cũng không có, chưa vào được cửa. Chúng ta biết được đạo lý này, đừng nhìn đến người khác, ngày ngày xem xét chính mình cho tốt. Bản thân chúng ta ở trong cuộc sống thường ngày, xử sự đối người tiếp vật có thật sự là làm được tâm bình khí hòa hay không? Nếu quả có thể làm được như vậy thì chúc mừng bạn, bạn chân thật được sự thọ dụng thù thắng của Phật pháp.

Người có tâm bình khí hòa thì tất nhiên phiền não giảm, trí huệ tăng. Phiền não mà nhẹ thì sanh phước đức, trí huệ mà tăng thì khai trí huệ, hay có thể nói,

phước huệ của bạn mỗi năm một tăng lên, mỗi tháng đều tăng, cuộc sống của bạn trải qua vô cùng vui vẻ, gọi là pháp hỷ sung mãn, thường sanh tâm hoan hỷ. Cái tâm hoan hỷ này không phải do sự tác động từ bên ngoài, mà là từ trong nội tâm của bạn tự nhiên mà lưu xuất ra, đó là phước huệ của bạn tự nhiên lưu lộ ra bên ngoài. Cho nên phải làm ra tấm gương về sự hiếu thân, phải làm ra tấm gương tôn trọng thầy cô, tôn trọng đối với trưởng bối cho người ta xem.

Hiện tại con người tật xấu quá nhiều quá nhiều, nếu như lấy tiêu chuẩn về luân lý đạo đức của nhà Nho mà nói, dường như hoàn toàn là không có. Thật vậy, xã hội hiện tại giống như người xưa đã từng cảm thán là nhà không ra nhà, nước không ra nước, cha không ra cha, con không ra con, người làm cha không ra dáng vẻ của người cha, người làm con thì không ra dáng của người con. Đây là lời cảm thán của người xưa, ngày nay chúng ta rõ ràng đã tận mắt nhìn thấy. Cổ Đại đức nói những lời này, xã hội vào lúc đó hiện tượng này thỉnh thoảng xảy ra rất ít, hiện tại thì hiện tượng này rất phổ biến, dáng vẻ tốt thì thật sự biến thành hiếm có khó gặp, dáng vẻ bất thiện thì lại đầy khắp xã hội. Bạn nói xem, việc này thật đáng sợ. Cho nên xã hội này có tai nạn, tai nạn là từ nơi này mà ra. Ngày nay, tư tưởng của người thế gian vô cùng đáng sợ. Từ nhỏ, bắt luận là tại gia đình hay tại trường học, cả đời đều dạy cho chúng cạnh tranh. Người phương Đông học người phương Tây. Trường mẫu giáo ở phương Tây đã dạy cạnh tranh, trong quan niệm của cả cuộc đời chỉ có cạnh tranh. Cạnh tranh nâng lên thành đấu tranh, đấu tranh nâng lên thành chiến tranh. Hiện nay mà chiến tranh thì chính là ngày tàn của thế giới.

Vào tháng trước, tôi có tham gia một hội nghị ở Nhật Bản. Hội nghị này tổ chức tại quận Okayama, cách thành phố Hiroshima không xa. Quả bom nguyên tử đầu tiên phát nổ là ở Hiroshima, làm thương vong hơn 100.000 người. Lần đầu tiên tôi đi tham quan Hiroshima và Nagasaki cách đây hơn 30 năm, còn nhớ năm đó tôi đã 49 tuổi. Tôi đi đến nơi đó nhìn thấy mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, tôi liền hiểu được cái “tiểu tam tai” mà Phật đã nói ở trên Kinh. Cái “tiểu tam tai” này xem chú giải của người xưa như thế nào cũng không hiểu, trước sau đều có sự nghi hoặc. Phật nói “tiểu tam tai”, thứ nhất là đao binh kiếp. Đao binh kiếp là chiến tranh. Thời gian của cuộc chiến tranh này là 7 ngày 7 đêm. Chiến tranh thế giới lần thứ nhất, chiến tranh thế giới lần thứ hai, đánh nhau nhiều năm như vậy mà cũng không được tính là đao binh kiếp. Chiến tranh của đao binh kiếp chỉ có 7 ngày 7 đêm, đó là chiến tranh gì vậy? Tiếp đến lại có 7 tháng 7 ngày bị bệnh dịch, sau đó thì lại có 7 năm 7 tháng 7 ngày bị đói kém. Chúng tôi đi đến chỗ quả

bom phát nổ để xem qua, thì ra “tiểu tam tai” mà Phật nói chính là chiến tranh hạt nhân. Năm mà tôi đến xem hình như là năm thứ tám rồi. Sau khi chiến tranh kết thúc thì đến năm thứ tám trên mặt đất mới mọc được cỏ. Người địa phương ở nơi đó nói với tôi, nơi mà bom nguyên tử nổ thì đến năm thứ tám mới mọc được cỏ, thì tôi liền hiểu ra. Bệnh dịch là gì? Bệnh dịch chính là bức xạ nguyên tử, là trong thời gian nửa năm, ở trên Kinh Phật thì nói là 7 tháng 7 ngày. Sau đó mặt đất đều không thể mọc cỏ thì con người sẽ bị đói. Cho nên trên thực tế, sau khi đi đến đó tham quan thì mới hiểu được tiểu tam tai mà Phật nói ở trên Kinh chính là chiến tranh hạt nhân.

Vào khi đó thì bom nguyên tử còn rất nhỏ, là mô hình ban đầu, hiện tại thì bom nguyên tử vô cùng ghê gớm, uy lực của nó mạnh hơn so với bom thả xuống Hiroshima và Nagasaki đến trăm lần, nghìn lần, vạn lần, bạn nói xem có nguy không? Toàn thế giới các nhà khoa học đã thống kê, rất nhiều quốc gia có bom nguyên tử, đầu đạn hạt nhân của họ nếu cộng lại cũng vượt hơn mười mấy nghìn chiếc. Nếu như mười mấy nghìn đầu đạn này mà cùng phát nổ thì có thể hủy diệt 170 lần quả địa cầu này. Đây gọi là tiểu tam tai.

Chiến tranh thế giới lần thứ ba sẽ có thể phát sinh hay không? Việc này thì tôi không cần nói vì trong lòng mọi người đều có đáp án rồi. Chiến tranh vì sao phát sinh? Vì nghiệp của chúng sanh cảm. Cũng như là nhà ngoại cảm đã nói, bất hiếu cha mẹ, bất kính tổ tiên, đây là gốc. Chúng ta ngày nay trong xã hội này chỉ biết tranh danh đoạt lợi, ngoài việc tranh lợi ra cái gì cũng không biết, đích thực là bất hiếu cha mẹ, bất kính với tôn trưởng, anh em tranh giành tài sản, trở mặt thành thù. Tôi thấy thế gian này quá nhiều quá nhiều những người bất nhân bất nghĩa; hiếu để trung tín, lễ nghĩa liêm sỉ, nhân ái hòa bình hết thảy đều không có, vậy còn có thể được sao? Chúng ta ngày nay học Phật phải cứu chính mình. Cứu từ chỗ nào vậy? Chính là từ những chỗ này mà cứu. Chúng ta phải biểu diễn “trung”, phải biểu diễn “hiếu”, phải biểu diễn “đễ”. Chữ “đễ” này chính là biết tôn kính trưởng bối, giúp đỡ huynh trưởng. Huynh là anh. Trưởng là trưởng bối. Bạn biết phụng sự, đây gọi là dễ. Chúng ta phải làm.

Hiện tại tôi yêu cầu các đồng học trong “Học Viện Tịnh Tông” tại Úc Châu học “Đệ Tử Quy”. Quyển sách nhỏ “Đệ Tử Quy” này chính là thực tiễn lý niệm đạo đức căn bản: Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sỉ, nhân ái hòa bình. Bạn hãy xem người xưa ở Trung Quốc dạy học, những đứa trẻ năm đến sáu tuổi đi học thì đã bắt đầu dạy rồi, không có dạy cạnh tranh, đều là dạy nhường nhịn nhau, vì vậy mà thế giới này có được hòa bình, có được sự an định, con người

chung sống tốt đẹp với nhau, đều biết bao dung lẫn nhau. Chúng ta phải nên học biết tôn kính lẫn nhau, biết kính ái lẫn nhau, biết chăm lo lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau. Đây là giáo dục của Thánh Hiền, là giáo dục của Phật Bồ Tát.

Nếu như ngày nay chúng ta vẫn tiếp tục tin vào cái tri kiến sai lầm của người hiện tại mà phủ định sự giáo huấn của cổ Thánh tiên Hiền, nói Phật Bồ Tát đều là mê tín, hiểu - đễ trung - tín - lễ - nghĩa - liêm - sĩ đều là người xưa nói hươu nói vượn, đều là lừa gạt người, hoàn toàn đem vứt bỏ hết, thì khẳng định là như trong các Kinh điển của các tôn giáo đã nói là ngày tận thế liền hiện tiền. Chúng ta hiện nay quả thật là ở bên bờ của ngày tận thế rồi, đến khi nào thế giới này hủy diệt thì chúng ta không biết.

Chúng tôi tin tưởng sâu sắc chiến tranh thế giới lần thứ ba phát sinh thì thế giới này sẽ bị hủy diệt. Chiến tranh này là chiến tranh hạt nhân sinh hóa, vô cùng đáng sợ, không ai có thể may mắn mà tránh khỏi được. Cho nên có một số đồng học hỏi tôi, chúng ta phải đi đến nơi nào để tránh nạn? Xin nói với các vị là không có nơi nào cả, chiến tranh này mà thật sự xảy ra thì có tính toàn cầu nên không có chỗ để tránh. Vì vậy người niệm Phật chúng ta trong lòng phải có sự chuẩn bị, không nên lo sợ, không cần sợ hãi. Nếu như thật sự ngày đó xảy đến thì niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Đây không phải việc xấu mà là việc tốt, khiến chúng ta nhanh chóng đi đến Thế giới Cực Lạc, lìa khỏi cái thế gian khổ não này. Đây là nghịch tăng thượng duyên, thúc đẩy chúng ta nhanh chóng đi. Đây là việc tốt, không phải việc xấu. Vì vậy chúng ta phải biết buông bỏ thế gian này, không thể có một mảy may lưu luyến gì. Việc này nhất định phải nên biết. Cũng như con cháu hiện tại đều bất hiếu thì bạn dễ dàng buông bỏ, còn nếu như là con hiền cháu thảo thì bạn sẽ khó buông bỏ. Con cháu mà bất hiếu thì bạn sẽ buông bỏ được dễ dàng, bạn đi đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc sẽ không có chướng ngại nữa. Cho nên bất hiếu cũng có cái lợi của nó chứ không phải không có lợi. Buông bỏ vạn duyên, nhất tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ.

Phải nên nghĩ là ta đến thế gian này để giúp đỡ chúng sanh khổ nạn, sau khi đến Thế giới Cực Lạc gặp được Phật A Di Đà thì quay trở lại. Trong số đồng học đích thực là có một số người có cái tâm đại từ đại bi này. Việc này thật hiếm có. Nhưng bạn có cái tâm từ bi này, bạn nên thực tiễn nguyện vọng của mình, bạn nhất định phải y giáo phụng hành. Dạy chúng ta học cái gì? Chúng ta tu Tịnh Độ, một bộ “Kinh Vô Lượng Thọ” này thì đủ rồi.

Năm xưa, vào thời đại Đông Tấn, chúng ta biết Đại Sư Huệ Viễn là sơ Tổ của Tịnh Tông. Đại Sư Ngài đã xây ngôi Niệm Phật Đường đầu tiên ở trên Lô Sơn. Đó là Niệm Phật Đường Đông Lâm, số người cùng nhau cộng tu là 123 người, người người đều thành tựu, không có một ai không thành tựu, hay đến như vậy, mà Kinh điển y cứ chính là “Kinh Vô Lượng Thọ”. Vào thời của Viễn Công thì “Kinh Di Đà” và “Kinh Quán Vô Lượng Thọ” đã truyền đến Trung Quốc rồi những vẫn chưa dịch thành tiếng Hán, “Kinh Vô Lượng Thọ” là Kinh dịch đầu tiên nhất. Cho nên Viễn Công Ngài xây niệm Phật Đường y cứ Kinh điển chỉ có một bộ. Hiện tại có năm Kinh một Luận, vào thời đó thì chỉ có một bộ. Y cứ vào một bộ Kinh này mà tu hành thì sẽ thành công.

Bộ Kinh này ngày ngày đọc tụng, làm thành thời khóa sớm tối mà đọc tụng. Nếu như công việc của bạn bận bịu, bạn không có thời gian nhiều đến như vậy, Tịnh Tông Học Hội của chúng ta sau khi thành lập, chúng ta đã ấn định ra một “Quyển Thời Khóa Sớm Tối”. Khóa sáng đọc tụng thì chúng ta chỉ chọn một phẩm ở trong “Kinh Vô Lượng Thọ” là phẩm thứ sáu, nguyện thứ 18. Khóa tối thì chúng ta chọn từ phẩm 32 đến phẩm 37. Xem ra dường như có khá nhiều phẩm, trên thực tế mấy phẩm Kinh văn này đều không dài. Những đoạn Kinh văn này toàn bộ nói về năm giới, mười thiện làm sao để áp dụng vào trong cuộc sống thường ngày. Bởi vì điều kiện để vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc (bản thân không thể không biết) là “Tịnh nghiệp tam phước”. Thực tế mà nói, trong ba điều này, điều thứ hai và điều thứ ba thật không dễ gì làm được, nhưng ít nhất phải làm được điều đầu tiên. Điều đầu tiên chính là *“Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp”*. Điều này mà có thể làm được thì bạn là thiện nam tử, thiện nữ nhân, ở trên Kinh này nói bạn đã đủ điều kiện rồi, niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ sanh Phạm Thánh Đồng Cư Độ, vững vàng thỏa đáng. Cho nên ở chỗ này nói đến tu thập thiện nghiệp, “Kinh Vô Lượng Thọ” từ phẩm 32 đến phẩm 37 chính là nói ngũ giới thập thiện, cho nên rất quan trọng.

Nếu như bạn có thời gian, thì bạn có thể học quyển “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo”. Khai thị tinh túy nhất ở trong “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo” là một đoạn hội thoại mà Thế Tôn nói với Long Vương. Long Vương là người đại biểu cho tất cả chúng ta, đại diện cho tất cả đại chúng. Ngài vì sao không nói với ai khác mà nhất định tìm đến Ngài Long Vương? Long nghĩa là thiên biến vạn hóa, là do ý nghĩa này. Vọng niệm của chúng ta thiên biến vạn hóa, lúc thì nghĩ này lúc thì

nghĩ nọ, cho nên dùng Long Vương để đại biểu, ý nghĩa đều rất sâu. Con người thế gian này chúng ta dễ thay đổi, hỷ nộ vô thường, tâm hành bất định.

Ngài nói với Long Vương: “**Bồ Tát có một pháp có thể lìa hết thủy thế gian khổ**”. Tôi khi mới bắt đầu đọc bộ Kinh này, xem đến câu nói này mà nổi cả gai ốc, hay như vậy sao? Cái pháp này thật quá hay, có thể lìa khỏi tất cả khổ của thế gian. Trước mắt chúng ta rất khổ, vậy thì pháp này mà ta học được thì tất cả khổ của thế gian trước mắt ta đều có thể lìa khỏi hết. Đây là thật, không giả chút nào. Cho nên câu nói này thật sự rất quan trọng, không thể qua loa đại khái mà lướt qua, vậy thì bạn sẽ không đạt được gì cả, bạn thật sự là đã phụ lòng Thích Ca Mâu Ni Phật rồi. Pháp đó là gì vậy? Phật nói: “**Ngày đêm thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, bất dung hào phân bất thiện gián tạp**”.

“**Ngày đêm**” nghĩa là không gián đoạn, chúng ta đem tâm mình an trú vào trong thiện pháp. Thiện pháp này chính là mười thiện nghiệp, trong tâm của bạn chân thật có mười thiện. Thường niệm thiện pháp thì trong tâm sẽ có. “**Tư duy thiện pháp**” nghĩa là bạn khởi tâm động niệm đều tương ứng với mười thiện, đây được gọi là “tư duy thiện pháp”. Còn “**quán sát thiện pháp**”, quán sát là lời nói, việc làm của bạn, cũng có nghĩa là nói thân - khẩu - ý ba nghiệp này của bạn hoàn toàn tương ứng với mười thiện. Phía sau Phật lại nói một câu nói quan trọng: “**Bất dung hào phân bất thiện gián tạp**”.

Bạn có thể đem mấy câu nói này của Phật nhớ cho thật kỹ, chăm chỉ học tập mười thiện thì hiện tại thế gian này khổ nạn có hay không? Nói các vị biết là không có nữa. Tôi rất chăm chỉ học, tôi xem thấy các vị mọi người đều bị khổ nạn, còn tôi rất an lạc. Các vị xem, tôi từ sáng đến tối cứ cười tít mắt. Trong lần tôi đi thăm Nhật Bản 11 ngày vừa rồi, những người Nhật Bản này tiếp xúc với tôi đều rất là tỉ mỉ mà quan sát tôi. Họ quan sát cái gì? Có cái gì hay mà quan sát? Họ quan sát thấy tôi rất an lạc. Ở trong xã hội này, những ngày tháng mà họ trải qua rất vất vả, tôi thì rất an lạc. Sự an lạc của tôi là từ đâu mà có vậy? Là học từ trong “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo” mà ra: “**Thường niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp, bất dung hào phân bất thiện gián tạp**”. Tôi tin lời của Phật nói, tôi chân thật chịu học. Lời của Phật là chân thật, đem đến cho chúng ta sự tự tại an lạc chân thật.

Người hiện tại trong và ngoài không giống như nhau, trong tâm là một kiểu, bên ngoài lại là một kiểu, không như nhau, vậy thì rất khổ. Tôi biết họ rất khổ,

tôi thì rất an lạc. Trong ngoài hoàn toàn như nhau, không có khác nhau thì bạn vui vẻ thôi. Niệm niệm tương ưng với mười thiện. Quyển “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo” này không thể không đọc. E rằng đọc những ý nghĩa ở trong đây bạn sẽ vẫn còn rất khó mà thể hội được. Tôi trong lần này đã giảng “Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo” rất tường tận, hiện tại đã có đồng tu biên chép thành sách rồi, làm thành giảng ký, đem cho tôi xem. Tôi xem qua phần đầu và phần cuối, 100 trang ở giữa thì bỏ qua, hiện tại thì tôi mới xem tới. Tôi định vài ngày nữa đi đến Cổ Tấn. Ở Cổ Tấn thì tương đối rảnh rỗi. Các vị đi niệm Phật, tôi thì tranh thủ đọc và sửa cho hết 100 trang này thì quyển “Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh giảng ký” này sẽ nhanh chóng được in ra.

Quyển này rất quan trọng. Vì sao quan trọng? An lạc, “liạ khổ được vui”, là pháp môn kỳ diệu. Tôi sẽ làm chứng cho mọi người, tôi y theo phương pháp này mà học chân thật được thọ dụng. Người nào học thì người đó được thọ dụng. Nếu như bạn không muốn sống tiếp những ngày tháng khổ sở này, không muốn ở thế gian này chịu tội thì bạn hãy học Phật cho tốt. Mười thiện nghiệp là Phật.

* * *

Kinh văn: “**Hựu chúng bảo Liên Hoa, châu mãn thế giới**”.

Tôi nói những lời này đều tương ưng với hoa sen. Hoa sen là đại biểu cho tịnh, cho thiện. Mọi người đều biết, gốc của hoa sen là mọc lên từ trong bùn ở dưới ao, gốc sống ở trong bùn dơ; thân thì nằm ở trong nước, hoa thì nở ở trên mặt nước. Phật dùng cái này để làm thí dụ, để cho bạn tỉ mỉ mà quan sát loại thực vật này. Mọi người chúng ta đều ca ngợi hoa sen là “*trong bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn*”.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ